

Diplomantka: Jana Kerhartová, učitelství pro ZŠ a SŠ a ZUŠ, navazující magisterské, prezenční studium

Téma diplomové práce: Česká groteska

Vedoucí diplomové práce: doc. PhDr. Jaroslav Bláha, Ph.D.

Největší předností diplomové práce Jany Kerhartové je důsledně a důkladně promyšlená koncepce, která všechny části práce – teoretickou, didaktickou a výtvarnou – důmyslně propojuje do kompaktního celku tak, že je zapojuje do výzkumného schématu, s kterým čtenáře seznamuje hned po stručném úvodu. Toto řešení umožňuje nejen přehlednou a vyváženou strukturu práce, ale svou originalitou vycházející především z jiného úhlu pohledu, než je obvykle tato problematika nazírána. Dalším nápaditým řešením je „souběh“ dvou textů: výkladového ve formátu A4 a „dokumentárního“ textu na margině, kde diplomantka cituje z dobové literatury, ať již odborné či beletrie a dalších pramenů. Oba typy textů jsou dokonale propojeny, a tudíž maximálně funkční a efektivnější než citace ve výkladovém textu. To byl i důvod, proč diplomantka zvolila šířkový formát A4. Toto spojení dvou typově různorodých textů se týká především bloku 1, kde občas střídá „dokumentární“ text s obrazovou dokumentací (zejména tam, kde se jedná o výtvarné umění). V didaktickém bloku jsou na marginu umístěny vybrané práce studentů.

Navýsost osobitá není jen celková koncepce práce ale i pojetí jednotlivých bloků. To bylo nezbytně nutné především v uměleckohistorickém bloku, protože – jak zdůrazňuje sama diplomantka – „groteska je u nás již poměrně probádaný fenomén ...“. Zde oceňuji především komplexní pojetí grotesky, t.zn., že se nesoustřeďuje jen na výtvarnou grotesku, ale sleduje ji v komparaci s jinými uměleckými druhy, především pak s literaturou (od Haška přes Hrabala a Bondyho k M.Kunderovi), absurdním dramatem (Havel, Divadlo Sklep ad.) a filmem (Forman, Krejčík, Chytilová ad.). Již názvy jednotlivých kapitol bloku svědčí o hledání osobitého pohledu na fenomén české grotesky.

Přes zdůrazněnou kvalitu uměleckohistorického bloku se diplomantka dopustila několika drobných „úletů“. Tak např. Karel Nepraš nebyl členem skupiny 12/15 pozdě, ale přece a tuto skupinu nelze zařadit do postmoderny (v době, kdy toto volné sdružení vzniklo – tedy 1987 – představovalo mladší generaci moderny, zatímco postmoderna byla reprezentována skupinou Tvrdohlaví). Obdobně i zařazení I. Ouhela, P. Pavlíka či J. Beránka k české grotesce je poněkud překvapivé.

Jakousi spojkou mezi teoretickým a didaktickým blokem je velice exaktně pojatý blok 2: Výzkumná sonda, včetně grafů a schémat. Je mostem k bloku 3 Didaktická aplikace tématu, a to nejen přes jednotlivé výzkumné schéma ale i provázanost tematickou a koncepční.

Výtvarnou část diplomantka rafinovaně skryla do bloku 3, a to tak, že její práce uváděly jednotlivá témata. Celý blok 3 vykazuje vysokou profesionální úroveň.

I přes drobné výhrady považuji práci za zřetelně nadstandardní a rozhodně ji doporučuji k obhajobě.

Návrh na hodnocení: Výborně

